

AD
LECTORES
PRÆFATIO.

EN lectores candidi, Magiæ opus fere absolutum: quod si ab adolescente vix tum quintum & decimum annum agente, vix ex ephebis egresso excusum, tanto omnium plausu & animi alacritate exceptum est, ut in plures linguas translatum, Italicam nempe, Gallicam, Hispanicam, & Arabicam, iisdemque locis sæpenumero typis mandatum, per multorum manus & ora volitaverit, nunc à quinquagenario prodiens spero charius & plausibilius exceptum iri. Etenim quum vidiissem operis primitias tam grato animo exceptas, hisce motus auspiciis enixus sum, ut auditus, locupletius, & nobilius excuderetur. Ab eo igitur, quo primum editum est tempore, (jam quintus & trigessimus agitur annus) si ulli umquam gravior incubuit cura, ut Naturæ secreta patefaceret: ego eum me esse plane possum profiteri. Toto enim animo, totisque viribus majorum nostrorum monumenta pervolvi; & si quid arcani, si quid

* 5

P R Æ F A T I O .

quid reconditi scripsissent, defloravi. dein quum Italiam, Galliam, & Hispaniam peragrassem, bibliothecas, & doctissimos quosque adii: artifices etiam conveni, ut si quid novi curiosique nacti essent, ediscerem; quæ longo usu verissima & utilissima comprobassent, agnoscerem. Urbes & viros, quos videre non contigit, crebris epistolis sollicitavi, ut reconditorum librorum exemplaria, vel si quid haberent novi, communicarent, non prætermisissis precibus, muneribus, commutationibus, arte, & industria. Hinc universo hoc tempore quicquid ubique terrarum eximium erat, aut expetendum, tum librorum, tum præstantissimarum rerum, mihi cumulatissime conquisitum est; ut cumulator auctiorque Naturæ hæc supellex foret. Itaque intensissimo studio, pertinacique experientia, perdius atque pernox periclitabar, quæ legeram vel audieram, verâ ne essent, an falsa; ne intentatum aliquid remaneret: quum sæpius Ciceronis sententiæ meminissim, qui sic inquit: Par est eos qui in genere humano res utilissimas, & perpensas, exploratasque memoriæ tradere concupierint, cuncta tentare. Quibus periclitandis, nullis laboribus, nullis sumptibus peperci: res angustas meas, angusta magnificentia impendi. Nec defuere quoque labor, diligentia, & opes clarissimorum Heroum, magnatum, nobilium, & doctissimorum virorum, & præcipue (quem honoris causa memoro) Illustriss. & Reverendiss. Cardinalis Estensis; qui omnes nostro huic operi gratuitam benignamque operam præstiterunt. Nec domi meæ defuit unquam curiosorum hominum Academia; qui in his vestigandis expe-

PRÆFATIO.

experiendisque collato ære strenuam alacremque operam navarent; quique hoc opere concinnando augendoque maximo mihi fuere adjumento. Hæc igitur tantis impensis, labore, & studio parata, num in lucem venire paterer, jam sarcinulas colligens, anxius animi hærebam. nam multa sunt præstantissima, & summis Heroibus digna, quæ si ignari homines, nec dum sacris Philosophiæ initiati assequerentur, vilescerent utique, & spernerentur. Ait Plato ad Dionysium; Philosophiam videntur ridiculam facere, qui agrestibus & prophanis viris hæc tradere conantur. Præterea multa sunt noxia, & malefica; quæ in manus impiorum improborumque hominum pervenientia, damnum alicui inferre possent. Quid igitur faciendum? Profligetur, rejiciatur invidia; vincat posteros juvandi voluptas; augustissimæ Naturæ magnalia non occultanda, non reticenda; ut in eis summa Dei potestas, benignitas, & sapientia laudetur, colatur, & veneretur. Quantulacunque fuerint, vobis expono: sedulitatem, & propensissimam voluntatem in vos fuisse agnoscatis. improbi certe viri crimen, si hæc occulta subticuissim, subiturum me vererer. Transfert Cicero à Platone: Non nobis solū nos esse natos, sed partem patria, partem parentes & amici sibi vindicare debent. Vnde quæ hætenus in prodigiosæ Naturæ gremio delituerant, è promptuariis testatissimorum virorum in lucem emergant, sine fūco & fallaciis. Ea pandimus quæ tacuerunt diu, vel scientis invidia, vel nescientis inscitia: ubi non inanes nugas, non ænigmata audietis, aut meras aliorum auctoritates. Nec nobis visum est honeste errare, optimos

P R Æ F A T I O.

optimos sequendo duces. Magnifica & præstantissima aliquo artificio obvelavimus, veluti verborum transpositione, & depressione; quæ noxia & malefica, obscuravimus; non ita tamen ut ingeniosissimus quisque detegere & percipere non possit, nec tam clare, ut ignaræ turbæ profitent; non tam occulte, quin ingenium perquirentis accipiat; nec tam aperte, ut in recessu eadem, quæ in fronte promittant. Utilia & nota aliqua apposuimus; quia verissima.

Ex notissimis aliquando & vilissimis ad utilia & excelsa pervenitur, & quæ vix mens percipere potest. Intellectus noster, nisi verissimis principiis innitatur, non potest alta & sublimia speculari. Mathematica scientia, ex tritis & vulgatis quibusdam ad multa ardua & sublimia supervehitur. Unde vera potius & utilia, quam falsa & magna scribere visum est. Vera, quantulacunque fuerint, ansam majora excogitandi præbent. Incomprehensibilis rerum infinita multitudo, & in infinitum se porrigit, majorque est, quam ut ab hominibus considerari possit. In scribendo, majorum nostrorum vel recentiorum scripta apponemus; mox vera, an falsa fuerint, à nobis experta prodimus; post, nostra inventa; ut videant docti quam præclare recentiorum ætas antiquam superaverit: nam multi sunt, qui scripserunt quæ nunquam viderant, nec dum simplicia noverant opus subingredientia, sed alienis traditionibus connato & importuno quodam adjiciendi studio descripserunt. Sic successive errores propagantur, & in immensum postremo augefcunt, ut ne vestigia quidem primorum appareant, ut non solum diffi-

ciliis

PRÆFATIO.

cilis experimenti, sed ne sine risu quidem frequenti legi possint. Præterea multos omittimus, qui dum mira ad posteros noscenda transmittunt, & montes pollicentur auteos, diversum ab eo scribant, quam credium ab eis sit. Vnde ingenio præditos sublimiori, discendi cupidiore, longissima temporis intercapedine detentos, (quod se illa assequi posse diffidant, seque operam & oleum contrivisse intelligant) desperatione actos sero poenitet: alii deinde alieno periculo sapientes facti, prius hæc odisse discunt, quam nosse. Secreta in suas classes divisimus; ut habeat quisque quod sibi placeat. Tandem libenter vestras aures offendere præteriiissem, si obrectatorum invidorumque calumnias refellere curæ non esset, qui me satis immodeste lancinant, putantes me Magum veneficū esse; quod nomen à teneris unguiculis exhorruī, & vanum putavi. Equidem me semper hominem existimavi, fallaciis & erroribus obnoxium: exoravi doctissimos quosque, si quid non fideliter interpretatum, redarguerent; sed quod semper formidavi, accidit, ut in vilissimum & perosum quoddam genus hominum inciderim, quod ex aliorum injura, iusta, vel injusta, sordidam gloriolam, plebejam & popularem auram captant: quorum virulentis moribus convulnerati non contabescunt, sed in se virus retorquentes, suam famam potius prosternunt. Gallus quidam in suo libro de Dæmonomania, me Magum veneficum putat, liprumque hunc meum olim excusum, igne dignum putat, quod scripserim lamiarum unguentum; quod ego ad detestandas dæmonum strigumve fraudes attuleram; ut, quæ natura ipsa eveniunt, in su-

P R Æ F A T I O.

in superstitionibus abuterentur; quod ex satis laudatorum Theologorum libris excerpseram. In hoc quid peccavi, cur venefici nomen merui? Sed quum multos nobiles, & literatos viros Gallos, qui maximo honore me convenire dignantur, percontarer, quisnam homo sit iste? Responderunt hæreticum esse, quique in festo Divi Bartholomæi, qua die cunctis ejusmodi impiis hominibus cædes indicebatur, è specula præceps periculum evasit. Ego interim Deum opt. max. rogabo (ut virum nobilem & Christianum decet) ad Catholicam Romanam fidem conversus, ne sit ipse vivus damnandus. Alter Gallus, quum omnes sui seculi literatos indigne damnet, me illis adnectit; solos tres Medicos, suos amicos, quasi omnium nostri ævi doctissimos, laudandos censet; quos inter seipsum connumerat; quum ipsius liber authoris nomine circumferatur. Proh Deum immortalem, quale laudis captandæ homo iste commentum reperit? qui, quum neminem habeat, qui eum laudet, neque dignus laudari censetur, se ipsum laudat. Alios omitto ejusmodi farinæ homines, qui me etiam Magum veneficum existimant; quum nil unquam hic, vel alibi à me tractatum sit, quod inter Naturæ pomœria non contineatur. Accipite igitur studiosi lectores labores longos, non sine studio, vigiliis, sumptibus, & incommodis plurimis, quo elargimur animo; & mentis animique cæcitatem, atque invidiam tollite, quæ mentis aciem præstringere, & veritatem impedire solet: rectoque judicio res perpendite, dum ea periclitamini, quæ conscripsimus; nam veritatem & utilitatem simul comperientes, meis fortasse studiis æquiores fueri-

PRÆFATIO.

fueritis; quanquam me non latet, incios multos non defore, & omni re seria feriatos, qui hæc invifant, & invident, & aliqua non solum falſa, ſed ne poſſe quidem fieri, temere affirmant; dumque argumentis, & vanis diſputationibus verum evertere nituntur, faciunt ne intelligendo, ut nihil intellegant, & ſua prodatur incitia. Iſti, veluti prophani, à Magiæ Naturalis noſtræ limitibus arceri debent. Qui enim Naturæ miraculis fidem non adhibent, ii modo quodam Philoſophiam conantur abolere. Quod ſi aliqua prætermiſimus, vel inconcinne diximus: Scio nil eſſe tam ornatum, quod expoliri non poſſit; nec tam plenum, quod incrementum accipere nequeat.

MAGIÆ